

vi kan højst som mennesker have meninger. Derudover må disse kvinder selv stå til regnskab over for deres børn for deres handlinger og beslutninger.

Personligt kender jeg også adskillige lesbiske, der har været omhyggelige med at inddrage barnets far i dets liv, og sådan mener jeg jo, man i givet fald bør gøre, men også det hører hjemme i den medmenneskelige drøftelse og er ikke et lovgivningsanliggende.

Debatten bør tages grundigt. Det kan vi alle blive klogere af, også os som lovgivere, men vi kan stadig væk ikke gribe ind. Gør vi det derimod samfundsacceptabelt at eliminere faderen helt eller altså reducere ham til den dér leverandør af et biologisk materiale – for atter at citere vores sundhedsminister – griber vi altså ind, for så aflaster vi moderen for ansvaret for, at barnet ikke har mulighed for at finde frem til sin far. Har vi, samfundet, ret til det?

Det er ikke en sygdom at være enlig eller lesbisk, men man får altså ikke børn uden at få fat i en mand so oder so, og det er ikke diskriminerende at fastholde det. Det er barnet, der har rettigheder, ikke de voksne. Det er barnet, man kan tage noget fra, og barnet, man kan gøre uret. Og barnet har ret til at være blevet til af en kvinde og en mand.

Det respekterer mange lesbiske også og indretter sig efter det. De må selvfølgelig være meget omhyggelige med, hvem de beder være far til deres barn, som vi alle må, og hvis de søger faderen i bøsse miljøerne, skal de selvsagt også være ekstra på vagt over for aids, uden at man har ret til at kalde disse miljøer for et gråt marked; men det er også muligt at være omhyggelig og ikke for meget forlangt. Selve metoden, de benytter ved inseminationen, er til gengæld mindre risikabel, og det er tendentiøst her at tale om køkkenbordsmetoder.

Hvis samfundet skal acceptere at inseminere kvinder, uden at der er en mand med, bør et minimumskrav være, at sæddonoren er indforstået med engang at kunne blive opsøgt af sit barn. I disse situationer er donoranonymiteten altså helt uacceptabel. Fra adoptivbørn ved vi, hvor vigtigt det er at kunne finde frem til sit ophav, og den viden bør selvsagt også komme børn af enlige og lesbiske til gode. Nægtes det dem, bør det klart være moderens og ikke samfundets ansvar.

I FN's børneorganisationer og i en række andre internationale organisationer kan jeg nu høre på det, hr. Baadsgaard læste op af før fra

regeringens børneudvalg, at der altså er kritik af, at Danmark tillader anonym sæddonation, og i hvert fald ved jeg, at man i FN har kritiseret os for ikke at have fulgt Sveriges vej og gjort det muligt for et barn undfanget ved insemination senere at kunne finde frem til sin far, idet faderen dog i disse tilfælde ikke kan pålægges forpligtelser af nogen art, og det er jo vigtigt at huske.

Vi har diskuteret spørgsmålet indgående i SF's gruppe, og flere af os er usikre på, om det er en god idé under alle omstændigheder at ophæve anonymiteten. Jeg er personlig meget i tvivl om, hvad der er bedst for barnet, hvis der vel at mærke er en mand, der vil påtage sig at være far. Men hvis der ingen mand er, er jeg ikke i tvivl om, at det er et overgreb mod barnet at nægte det adgang til den viden. Man kan jo ikke skjule for det, at der har været en mand med i spillet, heller ikke selv om den ene af kvinderne måske kalder sig far.

Børn har, og det kan ikke siges for tit, ret til en far, og det gælder altså ikke kun, når der er skilsmisse i farvandet. Ellers kunne man få den mistanke, at det slet ikke var barnets rettigheder, der var i centrum, men derimod de voksnes, og det kan da vist ikke være vores mening.

Anne Baastrup (SF):

Der har været flere folketingsmedlemmer, som har spurgt mig, hvorfor vi kom med lovforslaget allerede nu kun få måneder efter, at loven er trådt i kraft.

Det synes jeg i og for sig er relativt nemt begrundet. Da loven om kunstig befrugtning var til anden og tredje behandling, var der mange forskellige store spørgsmål til debat. Der var spørgsmålet, om man måtte lave tvillinger, der ikke var født på samme tid, der var spørgsmål om undersøgelse af æg, behandling af æg, hvor gamle forældrene måtte være. Der var store spørgsmål, hvor det ene var spørgsmålet om at fratage en ganske bestemt gruppe kvinder retten til behandling i sundhedsvæsenet.

Det var derfor vigtigt for forslagsstillerne at få netop dette punkt, om at forbyde lægerne at behandle en bestemt gruppe, til særskilt behandling her i Folketingssalen. Jeg vil indrømme, at før denne debat var det oprindeligt mit mål og mit håb, at vi fik sikret en stilfærdig samtale om at genoprette den stilling, som det danske Folketing jo har haft igennem mange år. Det danske Folketing har været et af de første parlamenter i verden, der overhovedet er